

Les bandositats, dels Nyerros i Cadells, la Biga i la Busca fins a Junts i ERC

written by Sebastià Sardiné | 29 de setembre de 2024

Als que ens agrada la història i la política solem trobar correspondències entre situacions i fets ja succeïts d'antuvi i els actuals, constatant que de la història no n'aprenem gens.

Fa el cas comparar les lluites caïnites entre bàndols o partits, guerres de bandositats, que varen succeir entre el s. XV i el XVII, entre la Biga, oligarquia urbana conformada per ciutadans honrats, mercaders potents, terratinents, i que dominava la Generalitat, enfront de la Busca, que eren petits mercaders, menestrals... proteccionistes de la producció pròpia, de la devaluació de la moneda, del comerç marítim, i favorables que es respectessin els drets dels ciutadans, usatges i constitucions. Però el rei Alfons manava des de Nàpols, i poc volia mullar-se. La Biga s'imposà en les institucions contra les vindicacions buscaires, controlant Barcelona. Uns i altres, pagant alts preus, acabaren pactant amb el sistema de llavors. Va durar el conflicte fins a la Capitulació de Pedralbes (24.10.1472) i anys més tard, va finir amb la Sentència arbitral de Guadalupe (21.04.1486), que no solucionaren del tot les bandositats al Principat, ni les guerres de germanies al País Valencià, ni a Mallorca. Tot plegat, mal tancat, va portar Catalunya a la fallida.

El mateix va succeir entre els partidaris de Nyerros o robusters, senyors feudals i bisbes, i els Cadells o serfs de la gleba, partidaris d'abolir l'esclavitud dels pagesos, llibertat que podien obtenir pagant a l'amo molts de diners o remences (manumissió), afegint-hi la lluita per abolir els "mals usos" de les oligarquies de llavors. En encetar el segle

XVIII ens va caure per altres raons la guerra de Successió (1700-1714-1725), una lluita entre dos bàndols, els botiflers unionistes –que encara tenim– partidaris de Felip IV de Castella i el seu sistema, o els austriacistes del llaç groc, nacionalistes. El poble català, altra volta, va pagar un altíssim preu en forma de presó i exili, que intentaren revertir pactant sense èxit amb accions diplomàtiques durant la negociació del Tractat d'Utrecht de 1713, amb taules de negociació adés i ara, com per exemple amb solucions d'alliberament de presos (1725 i 2021) i tornada d'exiliats (només el 1725).

Els remences pagaren alts preus per intentar alliberar-se d'amos involucionistes. Ara també, pel procés, deslliurar-los de presó i exili. D'aquí els nou reials decrets d'indults parcials a presos, a data 22.06.2021, i la Llei Orgànica 1/2024 d'amnistia per a la normalització institucional, política i social de Catalunya, qüestionades pel Poder Judicial i el PP-Vox, aconseguint del PSOE-PSC, indults, amnisties i acords de finançament singulars, signats, però no executats, en perill de no ser-ho, d'executats. Temps al temps. A canvi de quins preus, els indults i amnisties? De mantenir en el poder central a uns o altres, unionistes tots, segons documents reservats i protegits per lleis de “secrets d'estat” que oculten tripijocs d'uns i altres.

En aquelles i aquesta guerra hi perdé Catalunya, ara esparracada pels bàndols polítics que han mal gestionat i esmerçat el 52% que els votants, no només els militants, ens guanyarem a pols. Aquest estiu 2024, la revolta de les tractorades (vaig fer cua durant cinc llargues hores, per anar de Guissona a Ollana, els vaig maleir!), va acabar per un compromís polític assolit pel govern del MHP Aragonès. Tot plegat ha acabat en un no res, ignorant si el MHP Illa el ratificarà i complirà.

El poble menut, el votant cadell o buscaire, amb alguns assenyats i patriotes nyerros i bigaires (pimes, autònoms...)

vàrem guanyar el 1r d'octubre, castigant en el darrer cicle electoral els dos bàndols, els d'ERC i Junts i a les CUP indefinides, no votant-los per mil raons desencisades. Avui estem pitjor en assistir al lamentable espectacle de les lluites fratricides dins d'ERC –plegueu tots, o expulseu-los–, amb un Junts externalitzat mancat d'eficàcia i eficiència, bandositats enfrontades caïnísticament, gaudint d'aquesta nova guerra de germanies, el bàndol unionista entorn del Partit Popular (PP) o del partit espanyol (PE), després d'haver perdut el PSOE allò de socialista i obrer.

De Pere Joan Sala, Francesc de Verntallat, Pere Antoni de Vilobí d'Onyar o Bartomeu Sala –líders remences– prou n'hem tingut a diferents estructures, com a l'Assemblea, Òmnium, Intersindical i altres, però no els deixen aflorar. Els actuals líders són els substituïts dels Lluís de Margarit (senyor del castell de Sant Gregori), de lloctinents com Enrique de Aragón, Tomàs de Banyuls, Gilabert de Nyer, de Recasens... delegats a Catalunya del Govern Central, substituïts de l'Ametller que va negociar i aplicar amb mà de ferro el Decret de Nova Planta, junt amb José Patinyo i les seves extorsionants contribucions. Tots varen negociar per separat amb el sistema d'aquell moment, talment com ara ho han fet d'amagat, el Junqueras, Rovira, Aragonès, Puigdemont, Turull, Nogueras... per solucionar llurs problemes, partits i càrrecs, a canvi d'enterrar l'ànima del procés no mereixent-nos els votants l'espectacle d'aquesta nova guerra de bandositats a la qual ens sotmeten, sermonejant-nos uns per places i locals, o els altres per xarxes socials i conferències virtuals, en un voler que ens inclinem per uns o altres, nyerros o cadells, bigaires o buscaires, quan la solució està a fer que pleguin tots els principals d'una vegada. Cal fer foc nou, votant amb creuetes a persones a potenciar –que hi són– i no pas mantenir en llistes amortitzats líders de partits obsolets i superats.

La meua aposta continua sent, com a votant transversal: despertar, desvetllar i esperonar l'Assemblea de Càrrecs

Electes, i l'AMI. En el mentrestant, els votants ens organitzem en una Nova Renaixença transversal, per tal que recuperant l'autoestima personal de cada electe –l'escó és seu, no del partit– exercint la representació i empoderament individual que els ciutadans els hem atorgat, posin en pràctica l'esperit de la llei de transitorietat jurídica i fundacional de la República, Llei 20/2017 de 8 de setembre, i deixar que els líders i capitosts dels dos bàndols actuals, nyerros o bigaires, cadells o buscaires, s'autodestruïxin políticament, per deixar pas a nova gent triada amb creuetes pels votants, no per líders ni militants que numèricament són pocs i mal avinguts i que persegueixen egoïstament mantenir l'oligarquia del sistema i, no pas, per justa causa, constituir-nos en República Catalana independent, en benefici de tots els residents als quals millor atendre i servir, no com fins ara.

Amb estat propi no ens caldrà barallar-nos amb el CGPJ, ni demanar concerts econòmics singulars, ni ser esclaus d'indults i amnisties, ni tindrem problemes amb la llengua i cultura, ni estarem enfrontats en mil batalles on perdem recursos i temps a aprofitar per a reconstruir de bell nou més solidàries i justes estructures d'estat en benefici de la nostra gent, la que votarà sens dubte aquesta opció que ja va guanyar aquell gloriós 1r d'octubre de 2017. Un esdeveniment esmerçat il·legítimament pels nostrats polítics professionals de govern, que no tenien mandat per suspendre el nostre futur proclamat, la República de Catalunya. Així estem!